

КРЪСТНИКЪТ

THE GODFATHER

Copyright © Mario Puzo 1969

All rights reserved.

© Елена Юркова, *превод от английски*

© Дамян Дамянов, *художник на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2020

ISBN: 978-954-28-3127-3

МАРИО
ПУЗО

КРЪСТНИКЪТ

Превод от английски Елена Юркова

КНИГА ПЪРВА

*Заг всяко голямо богатство
се крие престъпление.*

Балзак

Първа глава

Америго Бонасера седеше в зала №3 на нюйоркския съд за наказателни дела и очакваше да получи справедливост; да възтържествува възмездие над мъжете, които толкова жестоко бяха осакатили дъщеря му и се бяха опитали да я обезчестят.

Съдията – човек с груби, предизвикващи страх черти – нави ръкавите на черната си мантия, сякаш се канеше физически да накаже двамата младежи, които стояха пред него. Лицето му беше замръзнало във величествено презрение. Но във всичко имаше някакъв фалш, който Америго Бонасера предусещаше, но не можеше да осъзнае.

– Държали сте се като най-отвратителни изроди – рязко започна съдията.

Тъй, тъй, мислеше си Америго Бонасера. Животни. Животни. Двамата младежи с лъскави, късо подстригани коси, чиито гладки и чисти лица изразяваха смирено разкаяние, наведоха чинно глави.

Съдията продължи:

– Държали сте се като диви зверове в джунглата, но имате късмет, че не сте упражнили сексуално насилие над бедното момиче, защото тогава щях да ви тикна зад решетките за двацет години. – Той поспря за малко, очите му лукаво блеснаха изпод внушителните гъсти вежди към прежълтия Америго Бонасера, а след това погледът му се сведе над купчината следствени доклади, оставени пред него. Той се намръщи, сви рамене, сякаш действаше против собствената си воля, и заговори отново: – И единствено заради младостта ви, чистите ви досиета и добрите ви семейства, а и защото законът в своето величие не търси отмъщение, аз ви осъждам на три години затвор. Присъдата е условна.

Само четиресетте години служба в погребалното бюро помогнаха на Америго Бонасера да скрие обезсърчението и омразата, които го завладяха. Неговата красива млада дъщеря беше

още в болницата със счупена и хваната със скоба челюст – нима сега тези животни щяха да излязат на свобода? Всичко беше фарс. Той гледаше щастливите родители, които се струпаха около скъпите си синчета. Да, сега те всички бяха щастливи, сега всички се усмихваха.

Черна горчива жлъч се надигна в гърлото на Бонасера и преля през здраво стиснатите му зъби. Той извади своята бяла ленена носна кърпа и я притисна към устните си. Още стоеше така, когато двамата младежи минаха покрай него по пътеката, свободни и самоуверени, невъзмутими и усмихнати, без дори да го погледнат. Той не им каза нито дума, стоеше, притиснал чистата ленена кърпа към устата си.

Подминаха го и родителите на животните – двама мъже с жените си, на негова възраст, чието облекло обаче беше по-американско от неговото. Те го погледнаха, по лицата им беше изписан срам, но в очите им имаше странно тържествуващо предизвикателство.

Загубил контрол, Бонасера се наклони към пътеката и извика с предразнял глас:

– И вие ще плачете така, както плаках аз. Ще ви разплача, както вашите деца ме разплакаха. – Ленената кърпичка сега беше на очите му. Адвокатите на обвиняемите вървяха последни и избутаха клиентите си напред в сплотена малка група, заедно с двамата младежи, които се бяха повърнали назад по пътеката, сякаш да защитят родителите си. Грамаден съдебен пристав се придвижи бързо да препречи изхода на реда, на който седеше Бонасера, но това беше излишно.

През всичките години, прекарани в Америка, Америго Бонасера се бе доверявал на закона и реда. Така бе преуспял. Сега, въпреки че мозъкът му пламтеше от омраза и в главата му се блъскаше страшната мисъл да купи револвер и да убие двамата младежи, Бонасера се обърна към съпругата си, която още нищо не разбираше, и каза:

– Те се подиграха с нас. – Той млъкна и тогава, без вече да се страхува какво ще му коства това, заяви: – За да получим справедливост, трябва на колене да се молим на дон Корлеоне.

В един луксозно обзаведен хотел в Лос Анджелис Джони Фонтейн се бе напил от ревност така, както всеки обикновен съпруг. Проснат върху червената кушетка, той пиеше скоч направо от бутилката и после, за да оправи вкуса си, топеше устни в кристална кофичка с вода и бучки лед. Беше четири часа сутринта и в пияната му глава се въртеше желанието да убие безпътната си съпруга, когато тя се върне вкъщи. Ако въобще някога се върнеше. Беше вече много късно да звъни на първата си съпруга да пита за децата, а и чувстваше неудобство да се обади на когото и да е от приятелите си, сега, когато кариерата му рухваше. Навремето щяха да бъдат очаровани и поласкани, че ги търси в четири часа сутринта, но сега това им досаждаше. Той дори се усмихна, като си спомни, че вълненията на Джони Фонтейн по пътя към върха бяха запленивали някои от най-големите кинозвезди в Америка.

Докато гълташе жадно скоч от бутилката, той най-после чу ключа на жена си в ключалката, но продължи да пие, докато тя влезе в стаята и застана пред него. За него тя беше божествено красива, с лице на ангел и одухотворени теменужени очи, с толкова крехка и все пак идеално сложена фигура. На екрана красотата ѝ се открояваше още по-силно и се одухотворяваше. Стотици хиляди мъже от целия свят бяха влюбени в образа на Марго Аштън и плащаха, за да го видят на екрана.

– Къде, по дяволите, беше? – запита Джони Фонтейн.

– По мъже – каза тя.

Зле беше преценила колко е пиян. Той прескочи масичката за сервиране и я сграбчи за гърлото. Но като се намери така близо до това чародейно лице, до тези прелестни теменужени очи, гневът му се стопи и той се почувства безпомощен. Тя сгреша, че се усмихна подигравателно, но като видя как юмрукът му се свива, изкрещя:

– Джони, не по лицето, снимам филм.

Смееше се. Той я удари с юмрук в стомаха и тя падна на пода. Строполи се върху нея. Усещаше благоухания и дъх и докато тя се мъчеше да си поеме въздух, я удряше по ръцете и

по гладките като коприна загорели бедра. Биеше я така, както някога, като малък хулиган, биеше по-малките сополанковци в нийоркския Хелс Китчън¹. Болезнени силни удари, които не оставяха трайни недъзи като разклатени зъби или счупен нос. И все пак не я удряше достатъчно силно. Не можеше. А тя се кикотеше. Просната на пода, с брокатената си рокля, вдигната над бедрата, тя му се присмиваше и го дразнеше:

– Хайде, яхвай ме. Яхни ме, Джони, нали това всъщност искаш.

Джони Фонтейн стана. Той мразеше жената на пода, но красотата ѝ беше като магически щит. Марго се претърколи настрани и с един грациозен скок се изправи на крака с лице към него. Заподскача в подражание на детински танц, като си повтаряше: „Джони, мене хич не ме боли. Джони, мене хич не ме боли“. После почти тъжно и с тържествено красиво изражение на лицето каза:

– Ах, ти, жалко глупаво копеле, биеш ме като дете. Ех, Джони, винаги ще си останеш един ужасно романтичен италианец, ти дори се любиш като дете. Още си мислиш, че сексът е като онези скучни песни, които пееше. – Поклати глава и добави: – Горкият Джони. Довиждане, Джони.

Тя отиде в спалнята и той я чу как завъртя ключа в ключалката.

Джони седеше на пода, закрил лице с ръцете си. Обхвана го противно унизително отчаяние. И тогава упоритостта, присъща на децата от улицата, помогнала му да оцелее в джунглата на Холивуд, го накара да вдигне телефона и да поръча кола, която да го закара до летището. Имаше само един човек, който можеше да го спаси. Джони щеше да се върне в Ню Йорк. Щеше да се върне при единствения човек, притежаващ власт и мъдрост, от които той се нуждаеше, и любов, в която още вярваше. Това бе кръстникът му Корлеоне.

¹ Италиански квартал на Ню Йорк. – Б. пр.

Пекарят Назорине, топчест и зачервен от гняв като своите големи италиански самуни хляб, още с прах от брашно по дрехите си, изгледа навъсено жена си, дъщеря си – станала вече за женене – и чирака си Енцо. Енцо беше облякъл своята униформа на военнопленник с лента на ръкава със зелени букви, изтръпнал от ужас, че тази сцена може да забави явяването му в Гавърнърс Айлънд. Като един от хилядите италиански военнопленници, ежедневно освобождавани под гаранция, за да работят в американски предприятия, той живееше в постоянен страх, че може отново да бъде затворен. Ето защо малката комедия, която се разиграваше в момента, беше за него сериозна работа.

Назорине му изрева свирепо:

– Успя ли да обезчестиш семейството ми и да оставиш на дъщеря ми малък подарък да те помни сега, когато войната свърши и знаеш, че Америка ще те ритне в задника и ще те върне в мръсното ти село в Сицилия?

Енцо, възникък як момък, сложи ръка на сърцето си и почти през сълзи, но добродушно каза:

– Падроне, кълна се в светата майка, че никога не съм се възползвал от добрината ти. Обичам дъщеря ти почтено и почтено поисках ръката ѝ. Зная, че нямам право, но ако ме върнат обратно в Италия, никога няма да мога да се ожения за Катрин.

Филомена, жената на Назорине, заговори без заобикалки:

– Престани с тези глупости – заяви тя на топчестия си мъж. – Знаеш какво трябва да направиш. Задръж Енцо тук и го скрий у нашите братовчеди в Лонг Айлънд.

Катрин плачеше. Тя се беше вече позакръглила, грозничка, никнеха ѝ мустаци. Никога нямаше да си намери толкова красив съпруг като Енцо и друг мъж, който да докосва интимните места на тялото ѝ с толкова почтителна любов.

– Ще отида да живея в Италия – изкрещя тя на баща си. – Ще избягам, ако не задържиш Енцо тук.

Назорине хвърли проницателен поглед към нея. Биваше си я тази негова дъщеря. Той я бе виждал как допира наедрелия си задник до корема на Енцо, когато чиракът се провираше зад нея,

за да напълни кошниците на щанда с топъл хляб от пещта. Топлият самун на младия нехранимайко щеше да остане в нейната пещ, мислеше си похотливо Назорине, ако не се вземеха мерки. Енцо трябваше да остане в Америка и да стане американски гражданин. А имаше само един човек, който можеше да уреди тази работа. Кръстника. Дон Корлеоне.

Тези и много други хора бяха получили официални покани за сватбата на госпожица Констанца Корлеоне, която щеше да се отпразнува в последната събота на август 1945 година. Бащата на младоженката, дон Вито Корлеоне, никога не забравяше старите си приятели и съседи, въпреки че той самият сега живееше в огромна къща в Лонг Айленд. Приемът щеше да бъде в същата тази къща и празненството щеше да продължи през целия ден. Нямаше съмнение, че това щеше да бъде събитие от голямо значение. Войната с японците бе току-що свършила, така че натрапчивият страх за синовете в армията нямаше да помрачава веселието. Едно сватбено тържество бе точно онова, от което хората се нуждаеха, за да изразят радостта си.

И така, в тази съботна утрин приятелите на дон Корлеоне дойдоха от Ню Йорк, за да го почетат. За сватбени подаръци носеха кремави пликове, натъпкани единствено с банкноти. Във всеки плик имаше картичка, която удостоверяваше самоличността на дарителя и размера на неговото уважение към Кръстника. Едно напълно заслужено уважение.

Дон Вито Корлеоне беше човек, при когото всички идваха за помощ и никой не си отиваше разочарован. Той не даваше празни обещания, нито се извиняваше като страхливец, че ръцете му са вързани от по-мощни сили в света. Не бе необходимо да ти е приятел, а още по-маловажно беше дали имаш средства, с които да му се отплатиш. Изискваше се само едно. Ти, самият ти, да засвидетелстваш приятелството си. И тогава, независимо колко беден и безсилен бе молителят, дон Корлеоне вземаше присърце нещастieto му. Не допускаше нищо да му попречи да избави човека от неволята му. Неговата награда? Приятелство,

уважението да го наричат „дон“, а понякога и с по-нежното обръщение „Кръстник“. Възможно бе да получи и някакъв скромнен подарък – четири-пет литра домашно вино или кошница лютиви сладки, специално приготвени да украсят коледната му трапеза, но единствено от уважение и никога с користна цел. Разбираше се от само себе си и се приемаше просто като проява на добро възпитание, че си му длъжник и че той има правото по всяко време да те помоли за някоя малка услуга, с която да изкупиш дълга си.

Сега, в този тържествен ден – сватбата на дъщеря му, дон Вито Корлеоне стоеше на входа на своя дом в Лонг Айлънд, за да посреща гостите – все близки и доверени хора. За добрия си шанс в живота много от тях бяха задължени на дон Корлеоне и на такива интимни събирания като това те си позволяваха да го наричат „Кръстник“. Дори хората, които обслужваха гостите, бяха негови стари приятели. Барманът му беше стар другар, чийто подарък беше всичкият алкохол за сватбата и изключително умелото обслужване на бара. Келнерите бяха приятелите на синовете на дон Корлеоне. Ястията за градинското увеселение бяха приготвени от съпругата му и нейните приятелки, а самата градина от един акър бе празнично украсена с ярки гирлянди от младите приятелки на младоженката.

Дон Корлеоне посрещаше еднакво сърдечно всички – бедни и богати, скромни и могъщи. Той не пренебрегваше никого. Такаъв бе характерът му. Гостите така шумно се възхищаваха от това колко добре изглежда в своя смокинг, че един неопитен наблюдател лесно би взел дон Корлеоне за самия щастлив младоженец.

Двама от тримата му синове стояха до него на вратата. Най-големият бе кръстен Сантино, но с изключение на баща му, всички останали го наричаха Сони. По-старите италианци го гледаха с подозрение, а по-младите – с възхищение. Сони Корлеоне беше висок за италоамериканец от първо поколение – над метър и осемдесет, и гъстата му къдрава коса го правеше да изглежда още по-висок. Имаше лице на охранен Купидон с правилни черти, а пълните му, леко извити нагоре устни и трап-

чинката на брадата бяха някак неприлично чувствени. Беше як като бик и за никого не беше тайна колко щедро природата го бе надарила, та измъчената му съпруга се страхуваше от брачното легло, както неверниците са се страхували от изтезанията. Шушукаше се, че когато като младеж посещавал къщи с лоша слава, и най-безстрашната и закоравяла *putain*² искала двойна цена след щателен оглед на огромната му, внушаваща страхопочитание мъжественост.

Тук на сватбеното тържество няколко млади съпруги с едри бедра и големи устни измерваха Сони Корлеоне с хладнокръвни и самонадеяни погледи. Но точно днес те си губеха времето напразно. Сони Корлеоне, въпреки присъствието на своята съпруга и трите си малки деца, се бе ориентирал към кумата на сестра си Луси Мансини. Това младо момиче, напълно осведомено за намеренията му, седеше на една градинска маса в официална розова рокля и с букет цветя в лъскавата си черна коса. Тя бе флиртувала със Сони по време на подготовката за сватбата през изминалата седмица и бе стиснала ръката му тази сутрин пред олтара. Едно момиче не можеше да си позволи повече от това.

Не я интересуваше, че той никога нямаше да бъде велик мъж като баща си. Сони Корлеоне беше силен и смел. Беше щедър и се смяташе, че сърцето му е толкова голямо, колкото и някои други части на тялото му. Не беше кротък като своя баща, а с буйна и гореща кръв, което го караше да допуска грешки в преценките си. И въпреки че много помагаше на баща си в бизнеса, мнозина бяха онези, които се съмняваха, че той ще го наследи.

Вторият син. Фредерико, наричан още Фред или Фредо, беше дете, за което всеки италианец се молеше на боговете. Той бе покорен и предан, винаги в помощ на баща си и на трийсетгодишна възраст все още живееше с родителите си. Нисък и широкоплещест, той не беше красив, но имаше същата характеристика за семейството глава на Купидон с шлем от къдрава коса над кръглото лице и чувствени извити устни. Само че у Фред тези устни не бяха чувствени, а студени като гранит. Макар и

² Проститутка (ит.). – Б. пр.

склонен към раздразнителност, той все пак беше опора за баща си, никога не спореше с него и не му създаваше грижи с неприлично поведение с жени. Въпреки всички тези достойнства той нямаше онова обаяние на личността и животинска сила, толкова необходими, за да се разпорежда с хората, и затова се смяташе, че и той няма да наследи семейния бизнес.

Третият син, Майкъл Корлеоне, не стоеше при баща си и двамата си братя на вратата, а седеше на една маса в най-отдалечения ъгъл на градината. Дори там обаче не можеше да се отърве от проявите на внимание, които приятелите на семейството му оказваха.

Майкъл Корлеоне беше най-малкият син на дон Корлеоне и единственият, който бе отказал да се вслуша в напътствията на великия човек. Той нямаше пухкавото лице на Купидон като другите деца, а черната му лъскава коса беше по-скоро права, отколкото къдрава. Кожата му беше гладка и матова и ако беше момиче, щяха да кажат, че е красив. Беше толкова нежен, че по едно време дон Корлеоне се бе загрижил за мъжествеността на най-малкия си син и забрави за тревогите си чак когато Майкъл Корлеоне навърши седемнайсет години.

Сега този най-малък син седеше на една маса в най-отдалечения ъгъл на градината, за да подчертае отчуждението си от бащата и семейството. До него седеше американското момиче, за което всички бяха чували, но никой не я бе виждал до този ден. Той, разбира се, спази приличието, като я представи на всички присъстващи на сватбата, включително и на своето семейство. Не им направи особено впечатление: беше прекалено слаба, прекалено руса, лицето ѝ – прекалено интелигентно за жена, а държанието ѝ – прекалено свободно за момиче. Името ѝ също звучеше странно в техните уши: наричаше се Кей Адамс. Ако им бе казала, че семейството ѝ се е преселило в Америка преди двеста години и че името ѝ е съвсем обикновено, те само биха свири рамене.

Всички гости забелязаха, че дон Корлеоне не обръщаше специално внимание на третия си син. Преди войната Майкъл

бе неговият любимец и очевидно наследникът, избран да поеме семейния бизнес, когато му дойде времето. Той притежаваше цялата спотаена сила и ум на великия си баща, вродения инстинкт да действа по такъв начин, че хората не можеха да направят нищо друго, освен да го уважават. Когато обаче избухна Втората световна война, Майкъл Корлеоне отиде доброволец във флота. С това той пренебрегна изричната забрана на баща си.

Дон Корлеоне нямаше никакво желание, нито намерение да позволи най-малкият му син да бъде убит заради чужди интереси. Бяха подкупени лекари, направени тайни приготовления, пръснати много пари, за да се вземат необходимите предпазни мерки. Но Майкъл беше пълнолетен и нищо не можеше да се направи против собствената му воля. Той се записа доброволец и се би в Тихия океан. Стана капитан и бе награден с медали. През 1944 година снимката му бе отпечатана в списание „Лайф“ заедно с фоторепортаж за неговите подвизи. Един приятел бе показал списанието на дон Корлеоне (семейството му не бе посмяло), а той бе изсумтял презрително:

– Майкъл прави тези чудеса за чуждите хора.

Когато в началото на 1945 година Майкъл Корлеоне бе демобилизиран, за да лекува тежка контузия, той нямаше никаква представа, че баща му бе уредил освобождаването му от военна служба. Остана въщи за няколко седмици и после, без да се посъветва с никого, се записа в колежа „Дартмут“ в Хановър, щата Ню Хампшър, и така напусна бащината къща, за да се върне отново за сватбата на сестра си и да представи своята бъдеща съпруга – това невзрачно американско момиче.

Майкъл Корлеоне забавляваше Кей Адамс, като ѝ разказваше истории за някои от по-колоритните гости на сватбата. От своя страна той се забавляваше, като виждаше, че тя намира тези хора за екзотични, и както винаги се възхищаваше от живия ѝ интерес към всичко ново и непрехивяно. Накрая вниманието ѝ бе привлечено от малка група мъже, събрани около бъчва с домашно вино. Това бяха Америго Бонасера, пекарят Назорине, Антъни Копола и Лука Брази. С присъщото ѝ изострено внима-

ние тя отбеляза, че тези четирима души не изглеждаха в много добро настроение. Майкъл се усмихна:

– Те наистина не са в добро настроение – каза той. – Очакват да се срещнат с баща ми насаме. Ще молят за услуга.

И наистина лесно се забелязваше, че четиримата мъже постоянно следяха с очи дон Корлеоне.

Докато дон Корлеоне посрещаше гостите, един черен шевролет спря в далечния край на павираната алея. Двама мъже на предната седалка извадиха бележници от джобовете на саката си и без да правят дори опит да се крият, започнаха да записват регистрационните номера на останалите коли, паркирани по алеята. Сони се обърна към баща си и каза:

– Онези типове там трябва да са ченгета.

Дон Корлеоне сви рамене:

– Улицата не е моя. Могат да правят каквото си искат.

Едрото купидоново лице на Сони почервения от гняв:

– За тези долни копелета няма нищо свято.

Той слезе по стълбите на къщата и пресече алеята по посока на черната лимузина. Ядосано навря лицето си близо до това на шофьора, който не трепна, а разтвори с плясък портфейла си, за да му покаже зелената си лична карта. Сони отстъпи, без да каже нито дума. Изплю се така, че хракката му се лепна върху задната врата на колата, и се отдалечи. Надяваше се, че шофьорът ще излезе от лимузината и ще го последва по алеята, но остана разочарован. Когато стигна до стълбите, каза на баща си:

– Тези типове са от ФБР. Записват всички регистрационни номера. Мръсни копелета.

Дон Корлеоне знаеше кои са. Най-близките му приятели бяха посъветвани да не идват на сватбата със собствените си автомобили. Въпреки че не одобряваше глупавото демонстративно избухване на сина си, то щеше да изиграе своята роля. Щеше да убеди натрапниците, че пристигането им е било неочаквано и не са успели да се подготвят за него. Ето защо дон Корлеоне не се ядоса. Отдавна бе разбрал, че обществото налага обиди, които трябва да се понасят, и единственото успокоение беше,

че и най-слабият, ако си отваря очите, може да отмъсти и на най-силния. И защото знаеше това, той никога не позволяваше да го напусне онази кротост, от която се възхищаваха всичките му приятели.

В този момент в градината зад къщата засвири оркестър от четирима души. Всички гости бяха пристигнали. Дон Корлеоне прогони натрапниците от мислите си и поведе двамата си синове към градината.

В огромната градина имаше вече стотици гости; някои танцуваха на дървената естрада, окичена с цветя, други седяха на дълги маси, отрупани догоре с ароматни ястия и петлитрови кани с тъмнорвено домашно вино. Младоженката, Кони Корлеоне, седеше в цялото си величие на специално издигната маса с младоженеца, кумата, шаферите и шаферките. Така бе по стар селски обичай в Италия. Това не беше по вкуса на младоженката, но Кони се бе съгласила на „италианска“ сватба, за да достави удоволствие на баща си, когото така бе разгневил със своя избор на съпруг.

Младоженецът, Карло Рици, беше мелез, дете на сицилианец и северноиталианка, от която бе наследил русата коса и сините очи. Родителите му живееха в Невада, но Карло бе напуснал този щат поради една малка неприятност със закона. В Ню Йорк се беше запознал със Сони Корлеоне, а после и със сестра му. Разбира се, дон Корлеоне бе изпратил доверени приятели в Невада и те му докладваха, че неприятностите на Карло с полицията са свързани с едно младежко прегрешение с оръжие, което не е сериозно и може лесно да се изтрие от списъците и младежът да остане с чисто досие. Те се върнаха също с подробна информация за официалния хазарт в Невада – нещо, което силно заинтересува дон Корлеоне и за което той не преставаше да мисли оттогава. Част от величието на дон Корлеоне се състоеше и в това, че извличаше полза от всичко.

Кони Корлеоне беше немного красиво момиче – слаба и нервна, и бе сигурно, че с възрастта ще стане и свадлива. Но

днес, преобразена от бялата булчинска рокля и нетърпението на девица, бе толкова лъчезарна, че изглеждаше почти красива. Тя държеше ръката си под масата върху мускулестото бедро на младоженеца. Устните ѝ с формата на Купидоновия лък се издадоха напред, за да му изпратят въздушна целувка.

За нея той беше невероятно красив. Още много млад, Карло Рици бе работил тежка физическа работа на открито в пустинята. Сега ръцете му бяха огромни, а раменете издуваха смокинга му. Той се радваше на възхищението в очите на жена си и ѝ пълнеше чашата с вино. Карло бе изключително любезен с нея, сякаш и двамата бяха герои от пиеса. Очите му обаче неспирно проблясваха към огромната копринена чантичка, която младоженката носеше на дясното си рамо и която сега бе натъпкана с пликове, пълни с пари. Колко ли имаше вътре? Десет хиляди? Двайсет хиляди? Карло Рици се усмихна. Това бе само началото. В края на краищата той бе влязъл в кралско семейство. Ще трябва да се грижат за него.

Сред тълпата от гости един елегантен млад мъж с пригладена лъскава коса като на пор също изучаваше копринената чантичка. Единствено по навик Поли Гато обмисляше как би могъл да открадне претъпканото дамско портмоне. Тази мисъл го забавляваше. Но знаеше, че това е безсмислена и наивна мечтата като тази на малките деца да се бият срещу танкове с детски автомати. Той наблюдаваше своя шеф, Питър Клеменза – дебел мъж на средна възраст, как върти младите момичета по дървения дансинг в страстна селска тарантела. Клеменза беше много висок и много едър, но танцуваше с такова умение и увлечение и така безсрамно блъскаше гърдите на по-младите и дребни жени с твърдия си корем, че всички гости му ръкопляскаха. Някои по-възрастни жени го сграбчваха за ръката, за да му станат следващи партньорки. По-младите мъже почтително напуснаха дансинга и запляскаха с ръце в такт с бясното дрънкане на мандолината. Когато най-после Клеменза се строполи на един стол, Поли Гато му занесе чаша ледено тъмночервено вино и избърса потта от високото му чело с копринената си носна кърпа.